

Zasněžená svatba

Abby Clementsová

Zasněžená
svatba

Abby Clementsová

Zasněžená svatba

Abby Clementsová

Přeložila Dana Vlčková

The Winter Wedding

© Argo, 2017

Copyright © Abby Clements, 2015

First published in Great Britain by Simon & Schuster UK Ltd, 2015

Translation © Dana Vlčková, 2017

Cover illustration © Gabriela Ryšková, 2017

ISBN 978-80-257-2051-6 (váz.)

ISBN 978-80-257-2076-9 (e-kniha)

Pro Ellu, zimní dítě

Prolog

Naše životní pouť se začala před devětadvaceti lety v Bidcombu, na anglickém venkově, kde nás všichni znali jménem. Neměly jsme na tom žádnou zásluhu, ani se nás netýkal žádný skandál – ale zkrátka za to mohla skutečnost, že jsme nebyly jako jiné dívky. Lila a já jsme byly dvě půlky jednoho celku. V průběhu let jsme se začaly rozdělovat, ale stále jsme byly schopné číst jedna druhé myšlenky.

Na počátku devíti společně strávených měsíců jsme se s Lilou dělily o prostor menší, než je poupátko růže, hověly jsme si, schoulené k sobě mezi stěnami, jež nás chránily. A tak jsme rostly, až jsme připomínaly dvě briošky, čerstvě upečené nafouklé muffiny, a potom jsme vypadaly jako pytlík na cvičky, ve kterém jsme ležely jako dvě balerínky – stočené špička proti patě. Po těch devět měsíců tvořil náš svět rytmus našeho vrtění a kopání a tlumené zvuky maminčina zpěvu, jež se ozývaly zvenčí. V okamžiku, kdy byl pořízen ultrazvukový snímek matčiny dělohy, kdy se naši rodiče museli vyrovnat s tou novinou – jedna z nás si zrovna cucala palec a druhá měla ruku pozdviženou v královském gestu. Ten snímek je celý zrnitý, moc toho na něm vidět není, ale podstatné bylo to, co o něm řekl otec. I když prý věděli, že po zásahu, který s maminkou absolvovali, to bylo dost pravděpodobné, přesto je ta zpráva, že budou mít dvojčata, šokovala a nevěděli, co na to říct. Deset let toužili po dítěti, a teď byla jejich žádost splněna hned dvojnásobně, přišly jsme obě najednou. Celé zkroutené a s náležitým křikem jsme se za mrazivého dne v místní nemocnici vydraly na svět. Já si na to samozřejmě nepamatuju, ale naši maminku Alison a našeho tátu Simona nikdy neomrzí o tom dokola vyprávět a ukazovat nám fotky. Mně, která jsem byla

o deset minut starší, dali jméno Hazel, a mou sestřičku pojmenovali Lila.

Máma s tátou nás vzali domů do chalupy z dvacátých let, která stojí na kraji vesnice a kde bydlí dodnes. Bidcombe není daleko od Londýna – vlakem jen půldruhé hodiny –, ale je to vlastně na konci světa. Takové to místo, kde se lidé na ulici zastaví, aby si s vámi jen tak poklábosili, kde ti, co pracují v pekařství, na poště, v hospodě nebo v knihovně, jsou vašimi přáteli. Máma s tátou se tam přistěhovali, když jim bylo něco málo přes dvacet, a teď se tam šťastně vraceli rovnou čtyři. Sousedí jim na uvítanou přivázali na vrata balonky.

Maminka nám vyprávěla, jak bylo všechno připravené už měsíce dopředu: kočárek pro dvojčata, stejné postýlky, rozkládací jídelní židličky s obrázkem medvídků Pú – a v rodinném fotoalbu jsme byly skoro pořád jedna vedle druhé. A Vánoce v naší chalupě kralovaly nad všemi událostmi a alba těmi fotografiemi přímo praskala ve švech. Máma s tátou se na nás dívají s hrdým úsměvem, na římse nad krbem stojí skleničky se šampaňským a my se sestrou trháme papír z vánočních dárků. A byli tam i naši prarodiče – mamčin táta Henry a její maminka Joyce. Právě babička Joyce mě jako první naučila milovat vůně pečených dobrot v kuchyni a radovat se z první várky z trouby vytažených vloček pokrytých sněhovou polevou. Když nám byly čtyři, přibyl Ben. Máma s tátou byli nadšení – nečekali, že budou mít další dítě, ale nějak jsme to neúmyslně odstartovaly, a objevil se mezi námi bez velkého povyku. Vánoce v naší chalupě pro mě tvořily tu nejkrásnější část celého roku – byla to doba, kdy jsme se všichni sešli jako rodina, zapoměli na své starosti, dobře jsme se najedli a napsali, zahráli si deskové hry a tradičně se poprali o hračky, baterie a dálkové ovládání.

* * *

V chalupě jsme strávily šťastné dětství a vyrostly jsme v mladé slečny. Chodily jsme s Lilou do stejné školy, seděly jsme vedle sebe, ale o přestávce Lila skákala gumu, zatímco já jsem si s kluky vyměňovala samolepky s obrázky Hvězdných válek nebo jim ukazovala svoje nejnovější komiksy. Pro mě to mělo zvláštní tajemné kouzlo, protože jsem si tyhle časopisy nekupovala za svoje kapesné, ale z tajných zdrojů, které mi dával táta. Byl – anebo pořad je – účetní, jenž je své práci oddaný a klienti mu důvěřují. Ale jen já vím, že někde ve skrytu duše chtěl být superhrdinou, tak jako já. A proto, snad že to neodpovídalo mému věku nebo nevím proč, mi matka s důkladným vysvětlováním odepírala knížky nebo časopisy, po kterých jsem nejvíc toužila, ale táta mi někdy dovolil si je koupit.

Jako dospívající dívky jsme se s Lilou začaly sobě vzdalovat – ona trávila volný čas na baletu a já na kluzišti se Samem, mým nejlepším kamarádem – byli jsme od devíti let jako srostlí. Sam byl rád, že našel někoho, kdo tak rád bruslí jako on – třebaže jsem byla holka.

Začaly jsme se s Lilou odlišovat i na pohled. Já jsem si obarvila své nevýrazné hnědé vlasy načerveno a zastříhla si krátkou ofinu a Lila si prosvětliila vlasy do blond. Já jsem se žensky zaoblovala, ale její křivky zůstávaly dívčí.

Pořád jsme si ale byly blízké. Jako korálky na zlatou stuhu jsme navlékaly šeptem svěřovaná tajemství a společné okamžiky. Nebyly jsme svázané těsně, což nám dávalo svobodu. Jak jsme dospívaly, věnovaly jsme se každá svému zájmu, ale denně po večeri jsme si v pokoji dlouho povídaly, společně se smály a sdělovaly si, co jsme ten den prožily, anebo jsme jen tak mlčky ležely. Netuším, jestli někdo jiný mimo naši rodinu věděl, jak jsme byly jedna na druhé závislé. Ale já věřila, že kdybych ztratila Lilu, ztratila bych vzduch k dýchání.

Už na konci prvního ročníku na střední, kdy se Lila definitivně rozhodla, že chce studovat balet, začalo být zřejmé, že se naše

cesty rozdělí. Ale nakonec, když jsme v osmnácti školu dokončily, zůstaly jsme spolu. Přestěhovaly jsme se do Londýna, Lila navštěvovala taneční školu a já studovala scénografii na Central Saint Martin's College. Večer jsme se vracely do bytu, který jsme si pronajaly ve východní části Londýna, společně povečeřely a popily víno s přáteli – nebo častěji jen my dvě. Lila pak šla s kamarády na taneční představení a já zůstala sama doma a pustila si nějaký film. Oběma nám to tak vyhovovalo. O takovém bydlení jsme dlouho snily – jako puberťačky jsme si po večerech povídaly o tom, jak budeme bydlet ve městě ve svém bytě.

Dneska jsem se uvelebila v pruhovaném lehátku, zahleděla se na kanál ve východní části londýnského Victoria Parku a vybavila si, jaké to bylo, když jsme s Lilou sháněly byt. Jak jsme si dělaly starosti, abychom si ho mohly dovolit a zároveň aby se nám líbil. A pak jsme se dozvěděly o tomhle místě, o bývalé tkalcovně, a vypravily jsme se sem podívat. Pokoje nebyly zrovna největší, ale bílé natřená prkenná podlaha místnosti rozsvěcovala a obě ložnice měly velká okna. Společný obývací pokoj působil útulně, což říkám slovy realitního makléře, ale pro nás to nemělo význam, protože jsme byly jako sestry zvyklé bydlet spolu. Mně stačil jediný pohled z okna, abych si ten byt zamilovala.

Park křížovaly cyklistické stezky, lavičky byly obsazené a trávníky poseté dekami plnými šťastných lidí. Takhle z dálky mi připadali jako hračky. Z reproduktorů se k nám tlumeně nesly zvuky reggae. A rostliny, které jsme si s Lilou loni zasadily, začínaly zrovna kvést.

Když jsme s Lilou bydlely spolu, byť by to vnější pozorovatel nepovažoval za šťastné soužití, pro nás to byl ráj. Samozřejmě jsme se občas pohádaly. Lila někdy uklidila věci v kuchyni dřív, než jsem je vůbec použila, a já z toho byla šílená. Stejně tak mě dohánělo k nepřičetnosti to, jak pořád naklepávala polštáře na

gauči, když jsem se dívala na nějaký film. Občas si stěžovala, že si zpívám v koupelně, nebo přerušila moje půlnoční experimenty s pečením. Vylezla celá rozespalá ze své ložnice a ptala se, co to proboha vyvádím a jestli by to nemohlo počkat do rána.

A když zpětně uvažuji, nikdy se nesmířila s přítomností Pabla. Podle Lily bylo naprosto nerozumné pořídit si kočku, aniž bych se s ní poradila. Ale natržené ucho, povislý ocásek, skvrny vypelichané kůže, to všechno mi napovědělo, jak hrozný potulný život má ten kocourek za sebou a že ho nemůžu nechat napospas jeho osudu. Musela jsem si to prosadit.

Když přišla zima a večery byly dlouhé, bývaly jsme doma a trávil je společně na gauči. Jakmile se blížily Vánoce, začala jsem péct a Lila vytáhla náš rodinný adventní kalendář a naplnila ho malými dřevěnými ozdobami, které jsme dávaly na stromeček. A veselě jsme počítaly dny, kdy pojedeme domů za mámou a za tátou.

Když nám bylo přes dvacet a obě jsme ukončily vysokou, v bytě jsme zůstaly. Já jsem o víkendech pracovala v baru, Lila ve všední dny zkoušela své taneční role a já mezitím brouzdala po internetu a hledala práci. Po dvou měsících jsem nastoupila na praxi v televizní společnosti Twenty-One – pracuju tam dodnes. Na rozdíl od Lily jsem nikdy nepřestala s nočním sněním o smyslu života. Protože jsem věděla, kde ho hledat – v těch vzpomínkách na naše společné touhy, na večery, které jsme trávily ať již s přáteli, anebo jen jedna s druhou, v těch dobách, kdy jsme se smály tak, až nás bolelo břicho.

Nikdy jsem nebyla kandidátka na cenu za dlouholeté přátelství, ale nevadilo mi to. Měla jsem pár kluků, se kterými jsem se pobavila, ale delší než půlroční vztah jsem neměla. Buď to vyšumělo, anebo přešlo v kamarádství. Když to skončilo, byla to pro mě jistým způsobem úleva, že se můžu vrátit k normálnímu životu, přestat usilovně předstírat, že něco funguje, přestože to skřípalo. Mám pocit, že v hloubi duše jsem pořád snila o Samovi – stále

jsem se zabývala otázkou, jestli by nám to spolu klapalo, kdybychom byli víc než jen kamarádi. A zdálo se mi, že nikdo, koho jsem zatím potkala, na něj nemá.

A ať už byly moje nové vztahy jakékoli, vždycky jsem měla Lilu a náš byt, kam jsem se mohla vrátit. Lilina vášeň pro tanec trvala a já jsem se ji celé roky snažila podporovat. Obě jsme věděly, že má talent, a přes rok si zatančila i pár pěkných rolí, ale zároveň absolvovala také řadu konkurzů, ze kterých nebylo nic. Při čekání na svou životní šanci dělala přes den u přepážky v bance, aby si vydělala nějaké peníze, a dva večery v týdnu pracovala v baru na břehu kanálu, kde ji to víc bavilo. A právě tam poprvé potkala Ollieho. Ten večer jsem tam byla také a trávila čas popíjením Pimm's s limonádou.

Hned jsem si ho všimla. Vstoupil do baru s kamarády. Byl vysoký a tmavovlasý, s brýlemi v černých obroučkách, v mírně napjaté tváři nejistý úsměv. Byl přesně ten typ, který Lilu normálně nezajímal. Jí se líbili sebevědomí hezouni. A byla jsem to já, komu se pak obvykle po večerech musela vyplakat na rameni. Podívala jsem se na sestru a významně kývla směrem k Olliemu, aby ho právě ona obsloužila.

Netrvalo dlouho a už spolu flirtovali, a než odešel, řekl si jí o telefon. Párkrát spolu měli rande. A pak se začal čím dál tím častěji objevovat v našem bytě, uprostřed týdne s námi chodil na večeri a o víkendu na svačinu. Mně to nijak nevadilo, vlastně se mi to i docela líbilo. Lilini bývalí ji obvykle zanechali zcela vyždímanou a ubrečenou. A tady se najednou objevil mladík, který ji uměl rozesmát a celou ji prozářil. Na oslavě našich sedmadvacátých narozenin mi došlo, že je to mezi nimi vážné. Pomáhal Lile s přípravou drinků, po celý večer ji pozoroval s oddaností psíka, přestože předstíral, že poslouchá, co říkají jeho přátelé. A Lila – všimla jsem si, že se po něm párkrát taky otočila. Tehdy jsem si poprvé uvědomila, že se o ni budu muset s někým dělit.

Toho léta se stal Ollie trvalým inventářem našeho bytu a Lila byla šťastnější než jindy. Když ji objímal kolem ramen, působila vedle něj velmi křehce. Ollie byl bezvadnej chlap. A obdivoval ji. Nebylo na něm vůbec nic špatného. Až na to, že jsem hned věděla, že on je ten Pravý. Někdo, kdo mi Lilu vezme navždycky.

V našem bytě jsme se smály, pořádaly večírky a válely se po kanapi skoro deset let. Ale teď – zůstala jsem tu sama. Lila šla dál a přesunula se jinam.

A nedalo se s tím nic dělat – Lila a Hazel, Hazel a Lila... Najednou byli Lila a Ollie. Všechno se změnilo.

Kapitola první

Jarní slunce vrhalo skvrny na miniaturní scénu, kterou jsem měla rozloženou doma na stole. Musela jsem přimhouřit oči proti světlu, abych mohla na zadní stěnu obýváku přilepit proužek tapety. A pokojíček byl hotový. Ještě malinkou poličku nad krb a pozlacené zrcadlo, které jsem objevila na eBay a umístila ho hned vedle, a na podlahu dala vyšívaný perský koberec o velikosti malé obálky. Tou místností jsem se zabývala už několik týdnů, a teď byla konečně hotová. Aspoň mám co dělat, když se Lila přestěhovala k Olliemu.

Ze své krabice s panáčky jsem vytáhla mladíka v bílé košilce a džínách, ze kterých vyčnívaly jeho dřevěné nohy, a k němu našla partnerku – ženu v kouzelně modrých šatičkách, s loknami tmavých vlasů a strnulým úsměvem. Posadila jsem je vedle sebe na gauč a ženě jsem vložila do rukou knihu, kterou jsem vyrobila z papundeklu, nebyla větší než poštovní známka, a jemu zase miniaturní skleničku s vínem. Představovala jsem si, že si povídají, co ten den prožili v práci, a pak se odeberou nahoru do pokoje, který jsem pro ně připravila – s čerstvě povlečenou postelí a s oknem zataženým tmavě zelenými závěsy. A na stěně, která lemovala schodiště do patra, se člověk mohl dozvědět o jejich společné historii. Jednoho dne najdu někoho, kdo napíše příběh, který se k téhle scéně bude hodit. Ale než ten den přijde, budu si s oblibou prohlížet svět, co jsem si stvořila. Zřejmě se mi líbí pocit, že ho můžu ovládat, že ho mám zcela pod kontrolou.

Nikomu jsem nedovolila, aby se na můj domeček podíval. Ani Samovi. Vlastně hlavně jemu ne. Když jsme byli v pubertě, dozvěděl se o mé vášni od Lily.

„Ty si ještě hraješ s domečkem pro panenky?“ zasmál se. „Já

myslel, že ty seš spíš jako kluk – a to se mi na tobě líbilo. Ale asi seš víc holka, než jsem si myslel.“ Zuřila jsem, že mu to Lila prozradila. Přála jsem si, aby se pode mnou propadla zem.

Protože když někomu prozradíš svůj sen – když mu dáš nahlédnout do své duše –, potom je to už docela jiné.

V pondělí ráno víkendové slunce zmizelo a zůstal po něm vlhký všední den plný mrholení, který jako by naznačoval, že jaro se už nevrátí. Nasadila jsem si cyklistickou helmu a vyrazila do práce. Ulice ve východní části Londýna jako vždy připomínaly ucpané tepny, ale už jsem znala postranní uličky, kde jsem se vyhnula zácpě a kde bylo možné občas zaslechnout i ptačí zpěv. Při jízdě jsem nikdy neposlouchala hudbu z iPodu, radši jsem se soustředila na to, co se děje kolem mě – jen tak mě něco nevystraší, ale připadalo mi to jako rozumný způsob, jak zůstat naživu. Nakonec jsem se ani nemusela rozhodovat, protože jsem zjistila, že jsem si omylem vzala Lilin iPod místo svého, což znamenalo hudbu k baletu, jazz a klasiku – tedy ne zrovna hudbu, kterou jsem byla zvyklá poslouchat.

Tichou postranní ulicí jsem dojela k úředním budovám společnosti Twenty-One a zaparkovala si kolo. Pocit hrdosti, že tady pracuju, mě ještě neopustil. Byla to malá společnost, ale rychle se rozvíjela a točily se tu filmy s dobovými kostýmy. V kanceláři to stále vřelo činností a panovalo tu vzrušení z očekávaného filmování – a já jsem ve výtvarném oddělení pracovala na všem od výběru rekvizit do posledních úprav scény.

Občas mě napadlo, že je to jen sen, že tady pracuju. Začala jsem před dvěma lety jako stážistka a po několika měsících bylo po všech mých úsporách. Zahlédnout druhořadou hvězdičku nebo si zavtipkovat s někým ze spolupracovníků bylo sice milé, ale žádné peníze na zaplacení účtů mi to nepřineslo. Bylo jasné, že tu nemůžu zůstat, pokud mi nezačnou platit. Naštěstí hvězdy